

Sygn. akt: I C 788/23

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2023 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Andrzej Antkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2023 roku w Grudziądzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi A. P. o wznowienie postępowania zakończonego nakazem zapłaty z dnia 6 maja 2011 r. wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e (...)

z powództwa (...) z siedzibą w L.

przeciwko A. P.

o zapłatę

postanawia:

1. odrzucić skargę,
2. oddalić wniosek skarżącego o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty,
3. oddalić wniosek skarżącego o zasądzenie od strony przeciwnej zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 788/23

UZASADNIENIE

W dniu 15 listopada 2021 r. A. P. wniósł skargę o wznowienie postępowania w sprawie prowadzonej w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie o sygn. akt VI Nc-e (...) zakończonej prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 6 maja 2011 r. Skarżący powołał się na podstawę wznowienia z art. 401 pkt 2 k.p.c., wskazując, że nakaz ten nie został mu doręczony, a zatem został pozbawiony możliwości działania w sprawie (k. 15-17 akt).

Przeciwnik skargi nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Z akt VI Nc-e (...) wynika, że odpis nakazu zapłaty wydanego w dniu 6 maja 2011 roku został przesłany do pozwanego A. P. pod adres podany w pozwie: ul. (...) III (...) / (...), (...) - (...) G., jednakże nie został odebrany mimo dwukrotnego awizowania: pierwszy raz w dniu 12 maja 2011 r., a drugi raz w dniu 20 maja 2011 r. Na potwierdzeniu odbioru tej przesyłki znajduje się adnotacja doręczyciela, że przesyłkę pozostawiono w placówce pocztowej, o czym umieszczono zawiadomienie w oddawczej skrzynce pocztowej (k. 6v-7 akt). Z tego względu referendarz sądowy

pozostawił korespondencję adresowaną do pozwanego w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia w dniu (...) maja 2011 r. (k. 7v akt), a więc w ostatnim dniu do odbioru przesyłki. Było to zgodne z prawem obowiązującym w tamtym czasie, w szczególności z art. 139 § 1 k.p.c. oraz wykładnią tego przepisu przyjętą przez Sąd Najwyższy. W tamtym czasie skuteczne było doręczenie pozwanemu pierwszej przesyłki sądowej przez tzw. awizo, a więc w sposób zastępczy. Zmiany w tym zakresie zostały wprowadzone dopiero od 7 listopada 2019 r., kiedy to wyeliminowano doręczenie pierwszej przesyłki sądowej pozwanemu przez awizo, a wprowadzono obowiązek doręczenia tej przesyłki do rąk adresata lub jego dorosłego domownika, a gdyby go nie było – administracji domu, dozorca domu lub sołtysowi, jeżeli osoby te nie są przeciwnikami adresata w sprawie i podjęły się oddania mu pisma ewentualnie osobie upoważnionej do odbioru pism w miejscu pracy adresata (art. (...) § 1 i 2 k.p.c.). W razie braku takiego doręczenia wprowadzono zaś obowiązek doręczenia korespondencji za pośrednictwem komornika (art. 139⁽¹⁾ § 1 k.p.c.). Od 7 lutego 2020 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym skuteczne zastosowanie art. 139 § 1 k.p.c. ograniczono jedynie do sytuacji, kiedy adres, pod którym pozostawiono zawiadomienia o przesyłce sądowej (awiza), jest zgodny z adresem ujawnionym w rejestrze PESEL. W przeciwnym wypadku sąd z urzędu ma obowiązek uchylić nakaz zapłaty i umorzyć postępowanie, chyba że powód w wyznaczonym terminie, nie dłuższym niż miesiąc, usunie przeszkodę w doręczeniu nakazu (art. 505⁽³⁴⁾ § 1 i 2 k.p.c.).

Zgodnie z treścią art. 409 k.p.c. skarżący zobowiązany jest wykazać w skardze o wznowienie postępowania, że oparł ją na ustawowej podstawie wznowienia. Przed przejściem do merytorycznej oceny skargi, Sąd bada na posiedzeniu niejawnym, czy skarga została wniesiona w terminie i czy opiera się na ustawowej podstawie wznowienia. W braku jednego z tych wymagań sąd skargę odrzuci (art. 410 § 1 k.p.c.).

Wskazać należy, że sformułowanie przez skarżącego w skardze podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza jeszcze oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga, jako nie oparta na ustawowej podstawie wznowienia, podlega odrzuceniu (art. 410 § 1 k.p.c. – zob. postanowienie SN z 28 października 1999 r., II UKN (...), OSNAP (...), podobnie np. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia (...) r., I CZ (...), OSNCP (...) nr (...), poz. (...), w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1981 r., I CO (...), OSNCP (...), poz. (...) oraz w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1996 r., I CRN (...), OSNC (...), poz. (...)).

Skarżący jako podstawę wznowienia podał art. 401 pkt 2 k.p.c., wskazując na pozbawienie możliwości działania, albowiem nie doręczono mu nakazu zapłaty. Nie jest to twierdzenie zgodne z prawdą, gdyż zgodnie z przepisami obowiązującymi w okresie doręczania pozwanemu korespondencji sądowej przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie doręczono mu skutecznie nakaz zapłaty w sposób zastępczy. Skarżący w żaden sposób nie podważył skuteczności doręczenia odpisu nakazu zapłaty, dlatego jego twierdzenie, że „nakaz nie został mu doręczony” jest gołosłowne. Skarżący w skardze podał taki sam adres zamieszkania, jak ten, na który wysłano do niego odpisu nakazu zapłaty i pod którym przesyłka sądowa była awizowana. Warunkiem skuteczności doręczenia w trybie art. 139 § 1 k.p.c. (w sposób zastępczy) było awizowanie przesyłki pod prawidłowym adresem zamieszkania adresata. Prawidłowości tego adresu w okresie awizowania przesyłki sądowej skarżący nie podważył.

Skarga o wznowienie postępowania podlega zatem odrzuceniu, gdyż w istocie nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, albowiem skarżący nie został pozbawiony możliwości działania. Nadto, przepis art. 401 pkt 2 k.p.c. wymaga, aby pozbawienie możliwości działania strony było wynikiem naruszenia przepisów prawa. Skarżący nie przytoczył żadnych okoliczności wskazujących na naruszenie przepisów prawa przez sąd przy doręczaniu mu odpisu nakazu zapłaty.

Wskazać należy, że dokument potwierdzenia odbioru przesyłki sądowej, opatrzony adnotacją i podpisem doręczyciela (urzędnika Poczty Polskiej S.A.), traktować należy jako dokument urzędowy określony w art. 244 k.p.c., który korzysta tym samym z domniemania prawdziwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2009 r. wydane w sprawie o sygn. akt IV CZ (...), LEX nr (...)). Pozwany w żaden sposób nie podważył prawdziwości adnotacji urzędników pocztowych na zwrotnym potwierdzeniu odbioru adresowanej do niego przesyłki, z których wynika, iż awiza zostały

dostarczone do skrzynki pocztowej. Nadto, zachowano prawidłową procedurę awizowania – drugie awizo wystawiono po upływie 7 dni od pierwszego, a przesyłkę zwrócono do nadawcy po upływie 7 dni od drugiego awiza.

Skarżący mógłby podważyć skuteczność doręczenia przesyłki sądowej, gdyby wykazał nieprawidłowość procedury awizowania albo wskazał na nieprawidłowy adres doręczenia. Skarżący mógłby również wnosić o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, gdyby podważył awizowanie przesyłek, np. brak ich pozostawienia przez listonosza w skrzynce listowej lub ingerencję osoby trzeciej w tę skrzynkę w okresie awizowania przesyłki zawierającej odpis nakazu zapłaty.

Zgodnie z art. 414 k.p.c. sąd może wstrzymać wykonanie orzeczenia, którego dotyczy skarga o wznowienie, jeśli istnieje duże prawdopodobieństwo jej uwzględnienia, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, dlatego wniosek skarżącego o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty został oddalony.

Sąd oddalił wniosek skarżącego o zasądzenie od strony przeciwnej zwrotu kosztów procesu, albowiem zwrot ten należy się stronie wygrywającej od strony przegrywającej. Nadto skarżący nie podniósł żadnych kosztów przy wniesieniu skargi (sąd nie pobrał od niego opłaty od skargi, gdyż podlegała ona odrzuceniu).